

In zijn dromen beleeft Dolfje heel bijzondere avonturen.
Droom jij met hem mee?

Piraten in bad

'Wordst wakker, luiwolf!'
'Wrow!
Wat ...'
Verbaasd deed Dolfje Weerwolfje zijn ogen open.
Voor hem stond een grote weerwolf.
Hij droeg een lange jas, een ooglap en een hoed met een doodskop.
Een weerwolfpiraat, dacht Dolfje.
Wat doet hij hier?
En waarom schommelt mijn kamer?
Alle muren bewogen.
Dolfje werd er bijna zeeziek van.
Wat raar! dacht hij.
Het lijkt wel of ik op een schip ben.
Hoe kan dat nou?
Dolfje wreef in zijn ogen.
Hij ging rechtop zitten.
'Eruit!' brulde de weerwolfpiraat.
'Het ist volle maan.
Gaatst het dek schrobberen!
Anders gooitst wij jou over het boord!
Dolfje krabde op zijn kop.
Leo? dacht hij.
'Wrow!
Ben jij ...'
'Zwijgtst!' gromde de piraat.
Hij duwde Dolfje voor zich uit.
Dolfje liep naar het dek.
Hoog in de lucht krasten meeuwen.
Grote wolken zeilden langs de volle maan.

Tjonge, ik ben echt op een piratenschip, dacht Dolfje.
De piraat duwde een borstel in zijn hand.
'Schrobberen!
Zodat het dek fonkeltst van mooigheid.
Anders wordtst kappertein Grimbaard bozig ...'
'Ben jij mijn weerwolfneef Leo?' vroeg Dolfje.
De grote piraat gromde.
'Leo?
Nooit van gehoordst.
Ikkes heetst Olé.
Olé de piraatstwolver.'
Op dat moment klonken er voetstappen.
'O nee!' fluisterde Olé.
'Daar komtst de Vreserlijke Kappertein Grimbaard al.
En het dek ist nog niet mooig geschrobberdst ...'
Verbaasd keek Dolfje op.
Hij zag twee laarzen.
Een lange jas.
Een wandelstok.
En een oude weerwolvenkop met een grote kapiteinshoed.
Dolfje slikte.
Kapitein Grimbaard leek sprekend op ...
'Opa weerwolf!' fluisterde Dolfje.
'Bent u het?'
De kapitein keek hem aan met een ijskoude blik.

Hij stampte met zijn wandelstok op het dek.
'Waarom is mijn dek niet glanzend geschrobd?'
'Maar opa weerwolf ...' begon Dolfje.
'Ik bedoel ... kapitein Grimbaard.'
'Zwijg!' snauwde de kapitein.
'Aan jou heb ik niets.
Je gaat naar de haaien!'
Dreigend stapten de twee piraten op Dolfje af.
Dolfje deinsde terug.
Op dat moment klonk er een kreet.
Verschrikt keek iedereen op.
Er naderde een ander piratenschip.
Met grote snelheid kwam het dichterbij.
Op het voordek stond een kleine figuur.
Zwarte krullen, haarspeldjes, stoere piratenkleden en een sabel in de vuist.
Dat is ..., dacht Dolfje.
Hij schudde zijn kop.
Nee, dat zal ze wel niet zijn.
Want die andere twee zijn ook niet ...
Op dat moment sprong de kleine piraat over de reling.
Ze landde op het dek naast Dolfje.
Dreigend stak zij de sabel voor zich uit.
De twee grote piraten deinsden terug.
'O nee!' riepen zij.
'Het is Zwarte Rouna.
De schrik van de zeven zeeën.'
Bevend viel Olé op zijn knieën.
'Doetst u ons alstemblieverd niets, Zwarte Rounalie!'
Maar kapitein Grimbaard gromde en greep zijn zwaard.
Zwarte Rouna keek om naar Dolfje.
'Vlug, wegwezen!'
'Ja maar... waarnaartoe dan?' vroeg Dolfje.

Rouna stak haar klauw uit.
'Spring!'
Dolfje stak zijn klauw in haar klauw.
Samen sprongen ze overboord.
Ze vielen meters diep en plonsden in het water.
Steeds dieper zonk Dolfje.
Hij zag Zwarte Rouna in de verte wegdrijven.
Ze zwaaide en zwom steeds verder weg.
'Wacht!' riep Dolfje.
Maar er kwam water in zijn mond.
Vlug zwom hij omhoog.
Bijna buiten adem.
Visjes en luchtballen dobberden om hem heen.
Dolfje werd duizelig.
Toen barstte hij door het water omhoog.
Hij hapte naar lucht.
Hijgend keek hij om zich heen.
Overal zag hij tegels.
Hij zat in bad.
Warm water golfde om hem heen.
Het was dag en hij was geen weerwolf.
De deur ging open en Timmie kwam binnen.
'Hoi, Dolfje.
Ben je klaar?
Ik wil ook nog in bad.'
Verbaasd schudde Dolfje zijn hoofd.
'Pas maar op voor piraten in bad,' zei hij.

